

Morgen
vlieg ik
naar
de
maan

Laetitia Convent

Salto

De fonkelende ster

Op je nagels bijten is slecht, dat weet Vik wel. Dat mag hij niet doen van mama, want anders wordt ze boos. Toch doet hij het. Hij kijkt naar zijn korte nagels en begint met zijn vingers te draaien.

Vik zit in de schoolbus op weg naar huis. Naast hem zit zijn klasgenoot en beste vriend Tuur. Die stopt niet met praten, over juf Frieda en haar nieuwe kapsel dat rood en lelijk is.

Vik zwijgt. Hij kan alleen maar aan opa Tak denken, die heel ziek is.

Opa Tak en oma Ketchup wonen samen met Vik, zijn papa en mama, en hun papegaai Pluisje in een smal, rond, hoog huis in de Duivenlaan. Het torenhuis steekt boven alle andere huizen in de straat uit. Er zitten altijd duiven op het dak, net als op elk huis in de Duivenlaan. Het dorp van Vik heet Kipdorp. Dat is een vreemde naam, vindt hij. De enige kippen die hij ooit heeft gezien in Kipdorp, zijn de kippen in zijn tuin.

Vik schrikt wanneer Tuur plots ‘Tot morgen!’ roept. Hij wuift naar hem, maar zegt niets terug.

De schoolbus rijdt voorbij het dorpsbos. Opa Tak zorgde voor het bos toen hij nog niet ziek was. Vik hielp dikwijls mee. Toen hij klein was, gaf hij er eten aan de schapen en de geiten. Hij mocht steeds meer doen van opa Tak: bloemen planten, takken sprokkelen, meerijden op de tractor ... Volgende zomer zou hij het stuur eens mogen overnemen. Dat had opa Tak hem beloofd. Maar zover zal het niet komen. Want opa Tak werkt niet meer in het dorpsbos. En Vik denkt niet dat hij dat ooit nog zal doen.

Een halte later stopt de schoolbus aan het begin van de Duivenlaan. Vik neemt zijn rupsenrugzak en haast zich naar buiten. Aan de halte treuzelt hij even en wandelt dan langzaam naar huis. Wanneer hij voor de deur staat, neemt hij zijn sleutel niet. Hij drukt op de bel.

‘Daar ben je.’ Papa geeft hem een zoen. Hij is groot en mager, en heeft een blauwe broek en een vuil, wit T-shirt aan. Papa herstelt wagens en werkt thuis in de garage. Vik lijkt op papa. Hij heeft net als hij bruine krullen, maar zijn ogen zijn lichtblauw en niet groen. En Vik draagt een grote, zwarte, vierkante bril.

‘Kom je mee naar de keuken?’ vraagt papa.

Vik knikt en volgt hem. Aan tafel zitten oma Ketchup en mama. Ze houdt oma's handen vast. Niemand zegt iets. Vik kijkt bang van mama naar papa.

'Ga zitten, Vik.' Papa schuift een stoel naar achteren. 'We moeten je iets vertellen. Het gaat over opa Tak.'

Het torenhuis telt drie verdiepingen. Opa Tak en oma Ketchup hebben hun kamer op de eerste verdieping, papa en mama slapen op de tweede verdieping, en Vik helemaal boven op de derde verdieping. Er is een lift, maar die neemt Vik nooit, want de lift is traag en staat vaak stil. Vik gebruikt liever het klimtouw.

Papa had Vik gevraagd om naar opa Tak te gaan. Vol spanning klimt hij traag naar boven. Als hij de kamer binnenkomt, is het al donker buiten. Opa Tak ligt in het bed bij het raam. Hij ziet er zo moe uit, vindt Vik. Hoestend gebaart opa om bij hem op het bed te komen zitten.

'Lieve Vik', zegt opa Tak. 'Weet je hoeveel ik van je hou?'

Vik knikt en neemt opa's hand vast.

'Tot aan de maan en terug.'

'Precies.'

Ze staren naar de hemel.

Opa Tak gaat verder: 'Ik ben ziek. De dokters hebben flink hun best gedaan, maar ze kunnen me niet meer beter maken. Ik zal hier niet lang meer zijn.'

Vik zwijgt. Papa, mama en oma Ketchup hebben hem daarnet verteld dat opa Tak doodgaat. Vik had ooit een goudvis die dood is gegaan. Heel erg vond hij dat niet, want het was een nogal saai huisdier. Maar eens de goudvis dood was, is hij nooit meer teruggekomen.

‘Waar ga je naartoe?’ vraagt Vik na een tijdje.

‘Wel, naar een andere plaats dan hier.’ Opa kijkt opnieuw naar buiten en wijst naar de hemel. Vik gaat dichterbij het raam zitten. Hij kijkt naar de grote maan en de fonkelende sterren.

‘Word je een ster?’

‘Misschien wel.’ Opa Tak glimlacht.

‘Kan ik dan nog met je praten?’

‘Ja, hoor.’

‘En kan ik je ook zien?’

Opa Tak hoest opnieuw. Zachtjes steekt hij zijn duim omhoog.

‘Maar ze lijken allemaal op elkaar. Hoe weet ik dat jij het bent?’

Nu denkt opa zelf na.

‘Als je mij mist ...’

‘Ik wil je helemaal niet missen!’ roept Vik. Hij smijt zijn armen rond opa Tak.

‘En ik jou ook niet’, zegt opa.

Vik houdt opa Tak stevig vast. Zijn opa deed alles

met hem. Hij wuifde hem 's morgens uit wanneer hij de schoolbus op moest en wachtte hem na school weer op aan de voordeur. Hij hielp hem zijn huiswerk maken, speelde spelletjes met hem en nam hem mee naar het dorpsbos. Opa luisterde steeds naar hem en troostte hem wanneer hij verdrietig was. Maar sinds een tijdje kan opa Tak niet veel meer. Hij ligt veel in bed. Toch blijft hij degene aan wie Vik na school zijn verhalen vertelt. En opa Tak blijft luisteren. Opa Tak mag niet doodgaan.

‘Hoor eens’, zegt opa, terwijl hij over het hoofd van Vik wrijft. ‘Als je mij mist, kijk dan 's avonds naar de hemel. Naast de maan zal ik schitteren als een ster voor jou.’

Mama komt de kamer binnen.

‘Opa Tak moet rusten. Kom je naar beneden?’

Vik wil opa niet loslaten.

‘Ik zal altijd bij jou zijn’, zegt opa. Hij geeft Vik een zoen op zijn voorhoofd.

Vik maakt zich los en gaat van het bed af. Net voor hij de kamer verlaat, draait hij zich nog eventjes om. Opa Tak en Vik kijken elkaar aan. Mama trekt zachtjes aan de arm van Vik. Opa geeft hem een knipoog.

De volgende dag is opa Tak er niet meer.

Convent, Laetitia
Morgen vlieg ik naar de maan

© 2024 Salto / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Laetitia Convent
www.standaarduitgeverij.be

Omslagontwerp: Daniël Peetermans
Omslagillustratie: Harmen van Straaten
Vormgeving binnenwerk: Smets & Ruppel

D/2024/0034/242
ISBN 978 90 02 28289 8
NUR 282

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd
– op enige manier – zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.